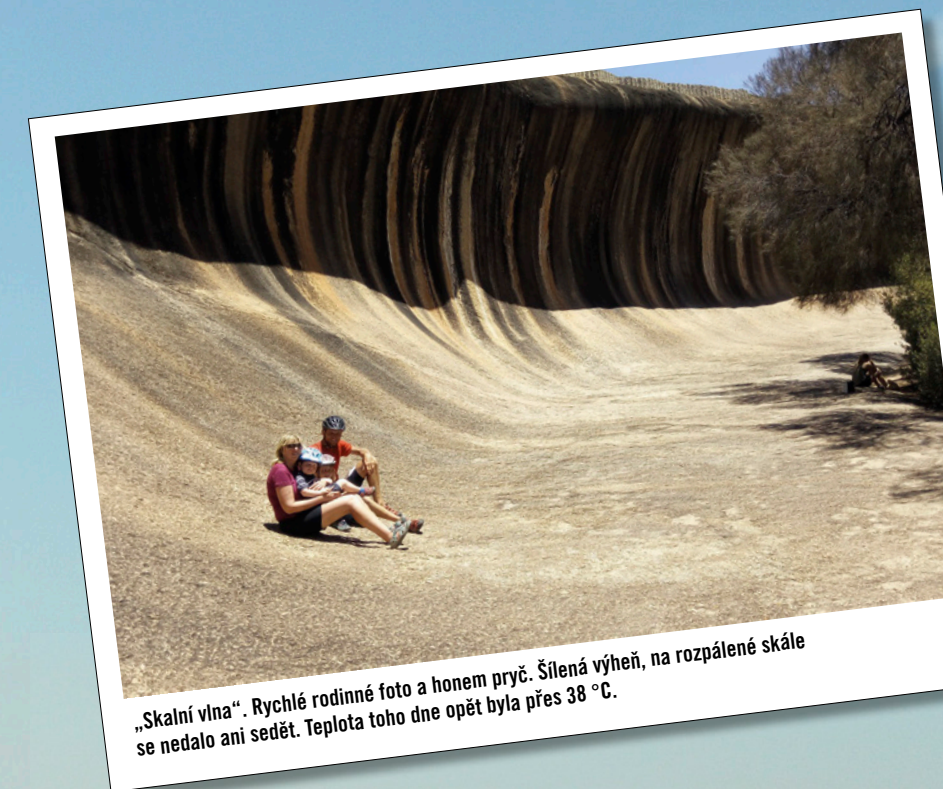

Rodinný výlet u protinožců

text Monika Vacková foto autorka a Jiří Vacek

ROK 2016 BYL PRO NAŠI NEDÁVNO VYBUDOVANOU RODINU VELMI CYKLOTURISTICKÝ. ÚVODNÍ TŘI MĚSÍCE ROKU JSME S MALÝMI DĚTMI BRÁZDILI NOVÝ ZÉLAND. TATO PRVNÍ VELKÁ RODINNÁ CYKLOCESTA UKÁZALA, ŽE NIC NENÍ NEMOŽNÉ, A MY NA NÍ POSBÍRALI SPOUSTU ZKUŠENOSTÍ, KTERÉ NÁM DÁVALY SÍLU POKRAČOVAT. PO PŮL ROCE JSME SE PROTO OPĚT VRÁTILI NA JIŽNÍ POLOKOULI A S NAŠIMI O TROŠIČKU STARŠÍMI DĚTMI – BÁRA NA CESTĚ OSLAVILA ČTYŘI ROKY A PĚTA PÁR DNÍ PO NÁVRATU DVA – STRÁVILI NA DRUHÉ STRANĚ SVĚTA DALŠÍ TŘI MĚSÍCE. TENTOKRÁT TROCHU „BLÍŽE“ DOMOVU, V AUSTRÁLII.

„Skalní vlna“. Rychlé rodinné foto a honem pryč. Šílená výheň, na rozpálené skále se nedalo ani sedět. Teplota toho dne opět byla přes 38 °C.

Z Prahy jsme odlétali 18. října 2016 brzy ráno. Letenku jsme měli vystavenou společností Etihad a všechny lety se měly řídit, jak bylo jasně uvedeno na letence, dle jejich podmínek. Tedy i hodinový codesharingový let s Brussels Airlines do Bruselu. Kola byla v rámci váhového limitu zdarma, ale už při odbavení se nám dostala informace, že pokud nezaplátíme za kola, do Bruselu s námi nepoletí. V pět ráno s dvěma malými dětmi v náručích a po třech hodinách spánku jsme po delším dohadování rezignovali a poplatky celkem 100 eur zaplatili s tím, že vše po návratu vyrekamujeme. „Mimo chodem, pokud by mělo letadlo do Bruselu zpoždění a vám návazné spoje uletěly, neměli byste nárok na náhradu.“ „Co je zas tohle za informaci?!“ Naštěstí jsme odlétali včas, a tak nebyl důvod řešit další nečekané problémy. Každopádně nás společnost Etihad začala nemile překvapovat od prvních minut cestování.

Děti do Abu Dhabi zvládaly vše na jedničku. Barunka byla nadšená z vlastní obrazovky a dárků od leteckých společností. Jako cestující s malými dětmi jsme získali místo pro infanty, tedy za oddělovací stěnou, kam se dají uchytit lehátka pro miminka. Místa pro nohy tak bylo dostatek. V Abu Dhabi se děti parádně protáhly, a když jsme se usadili do dalšího letadla, Péta mi seděl na klíně a s nadšením sledoval z okna ohromný motor nového dreamlineru. Nahození motoru a první pořádné zaburácení ho odrovnal, jako mávnutím kouzelného proutku usnul a probudil se až nad Shark Bay v Austrálii. Barunka na tom byla obdobně. Po 24 hodinách relativně klidného cestování jsme se dostali do našeho cíle, tedy na začátek naší australské cesty, na letiště v Perthu v Západní Austrálii.

První dny v Perthu odhalily nedostatky

S krabicemi upevněnými na Jirkově kole a střeše vozíku jsme při setmění dorazili k rodině z Warmshowers.org (WS). Zabouchali jsme na jejich dveře. Zvonky tu nebyvaly. „Good timing!“ vítala nás úžasná ne-cyklistická rodina ve své garáži, přičemž se spustil veliký liják, který ustal až následující odpoledne. Krabice na další let jsme tak se štěstím uchránili.

První noc v dřevěném patrovém málo izolovaném domku byla velice chladná, okna a dveře netěsnily, déšť bubnoval do plechové střechy nad našimi hlavami, a i když jsme byli zachumlaní pod silnou péřovou dekou, byla v noci vážně zima. Tu jsme si doma vůbec nepřipouštěli. Aby toho nebylo málo, všichni jsme se několik dní trápili s jet lagem.

Během dne teploměr šplhal ke 20 °C, ve dvě hodiny odpoledne se objevil „Fremantle doctor“, za který jsou v létě obyvatelé této části Západní Austrálie velice rádi, a přinesl silný mrazivý vítr od Antarktidy, jenž byl jen pro silné povahy a otu-

žilce. Těch tu po cyklostezkách a chodnicích v parku v centru města běhalo spouře oděných spousty. Spouře oděné byly běžně i malinkaté bosé děti. My jsme v té ledové vichřici v centru Perthu málem zmrzli. Děti jsme zabalili do všeho, co jsme v tu chvíli s sebou na projížďku městem měli, tedy do bund, čepic a šál. Ale to nejdůležitější jsme s sebou do Austrálie vůbec nepřivezli – dětské rukavice! Moc chyběly první týdny na cyklosedačce.

Větrno bylo každodenně, a tak dítě, které nebylo chráněno ve vozíku, jsme bali-li do tolika vrstev, že jsme mu jen tak tak zapnuli zip na bundě. I v teplejším počasí mělo vždy o jednu vrstvu více než sourozenec. Malého Pétu jsme během pár kilometrů v zimě naučili strkat ruce do kapes.

Počasí první dny předvedlo dokonalou proměnlivost. Noční teploty se pohybovaly kolem 5 °C a přes den vystoupaly i na 38 °C. Nevěřili jsme první zajímavé předpovědi: pondělí až středa 18 °C, čtvrtek 25 °C, pátek 38 °C a sobota 18 °C. „S těmi 38 °C se asi spletili?“

Nespletili. Postupem času jsme si na výkyvy počasí a věčnou kontrolu meteoradaru na mobilu zvykli. Museli jsme plánovat trasu tak, abychom blížící se vlnu vedra, než opět opadne, s dětmi někde na rozumném místě přežili. Překvapila nás ale i zima, a nebyli jsme v tom sami. „Nikdy by mne nenapadlo, že může být na jaře v Austrálii taková zima,“ svěřovali se nám turisté z aut ze všech koutů Austrálie či světa, kteří

také klepali kosi v několika vrstvách oblečení. „Ježiš, jak to zvládáte s dětmi na kole a ve stanu? Nám je zima i v autě!“

V Jurkově stanu se noci daly hravě přežít. To, že mi bude zima, nehrozilo. Ležela jsem mezi svými ratolestmi, které mě pravidelně každou noc zahřívaly. Jeden na břiše a druhý na zádech. Péta spal u stěny stanu, a tak měl kromě spacáku ještě bavlněný spací pytel a vedle sebe vystlanou deku, aby na něj moc netáhlo. Na druhé straně stanu vše jistil tatínek.

Veřejné zázemí, nocování

S pomocí mobilní aplikace s kempy nebo informacemi od místních jsme večer s oblibou dojížděli do veřejných tábořišť, často velmi dobře vybavených. V některých tábořištích můžete pobýt zdarma jen jednu noc, v některých i celý měsíc. Životním stylem vitálních australských důchodců je cestovat po kontinentu ve svých autech s obrovskými připojenými karavany. Po celé zemi je pro ně připraveno parádní zázemí.

Do placených kempů jsme naše kola na noc záměrně nesměřovali. Pravda, byly i takové, které nás překvapily relativně nízkou cenou, kde místo na noc pro stan bylo za 10 AUD.

Jak jsme předpokládali, bylo v Austrálii oproti Novému Zélandu více ploch, které nebyly oplocené, anebo ploty nestály hned metr od krajnice, ale o pár metrů dále. Přesto se ne vždy podařilo najít místo na stan v tu chvíli, kdy jsme si usmysleli. Přespávali jsme na odpočívadlech u hlavních silnic, u komunitních hal, veřejných sportovišť či u škol v malých vesničkách, problém

Dětská hřiště s BBQ byly příjemnou zastávkou pro celou naši rodinu

Jak nám cestou děti rostou, jsme mohli pravidelně přeměřovat. Západní Austrálie.

Obě děti jsem v celé Austrálii vezla jen 2 km. Otravné mouchy několik set kilometrů.

Krásný den s mnoha papoušky v Kenneth River ve Victorii

Vyhlička z Mount Lofty (727 m n. m.) na Adelaide. Jižní Austrálie.

Záchraná stanice a wildlife park Bonorong v Tasmánii. Děti se nemohly přátelských klokanů nabažit. Ve volné přírodě jsou to plachá zvířata.

Lucky Bay si užily naše děti. Nejdříve napodobovaly skákající klokan a pak došlo i na koupání v chladné vodě. NP Cape Le Grand.

spíš byl o nich dopředu vědět. To, že se to někde nesmí, značily cedule. V národních parcích se může nocovat jen v oficiálních placených tábořištích.

Cenné informace jsme získávali i od protijedoucích turistů – v jakých oblastech je zakázáno volně kempovat a kde je zákaz kontrolován rangery. Poslední naší velkou starostí na západě země bylo zatlukání kolíků. Oranžovočervená země je tak vyprahlá a tvrdá, že stavění stanu začínalo zpravidla hledáním vhodného kamene. Vděčný úkol pro děti.

U Warm Showers doma

Po dobrých zkušenostech s WS na Novém Zélandu a během léta u nás doma bylo jasné, že na první dny pobytu v Austrálii určitě někoho o pomoc oslovíme, a poté tu a tam. Nikdy nebylo naším cílem využívat této pomoci denně. Na cestách máme rádi soukromí a občas tu volnost nic neplánovat a nehonit se na domluvený sraz. S dětmi je to vše ještě trochu složitější. Na druhou stranu, jak lépe poznat místní a jejich styl života než návštěvou u nich doma.

Pokud jsme věděli, že se kazí počasí, ať už do zimy, deště, nebo do šíleného horka, čeká nás oblast se zákazem kempování, že se potřebujeme umýt či přeprat, nebo si jen trochu odpočinout, v tu chvíli přicházelo

na řadu kontaktování členů WS. Samozřejmě poslední podmínkou bylo, že v dané oblasti musel někdo být. Ve větších městech to nebyval problém, ale v liduprázdných oblastech ano. Jen pro představu, na naší trase do vnitrozemí, mezi Esperance a Perthem, na vzdálenosti 700 km, byl například jen jediný aktivní člen.

Australané byli skvělí. Skoro všude jsme se cítili, že do jejich rodiny běžně patříme nebo jsme se k nim vrátili po čase zase na návštěvu. Nevím, jestli zábrany bojí fakt, že se u nich doma chodí v botách. Jinak si to vysvětlit neumím. My jsme si boty na nohou nenechávali. Lítat v botách po domě jsme se ještě nenaučili, a ani se nechystáme.

Všem bylo jasné, jak náročné může být cestování na kolech s dětmi po Austrálii. S radostí a respektem nás v jejich domovech vítali a často nabízeli, ať zůstaneme déle. „Určitě si potřebujete odpočinout!“ „Pokud se dostanete na cestě do problémů, mobil i e-mail na nás máte, ozvěte se. Máme přece velké auto a čas, dojedeme za vámi kamkoliv.“ Na Tasmánii se jedná úžasná rodina sama nabídla, že nás zvedne a zase odveze na letiště. Ochotou a nezištnou pomocí nás místní odzbrojovali a my je za to milovali. Naší náročnou cestu nám nejen zpříjemňovali, ale i zlehčovali.

Největší překvapení nás čekalo od rodiny v Esperance. „Mohli bychom u vás doma od pátku do úterý pobýt s našimi dětmi?“ Jejich odpověď byla pro nás důležitá, zda se do tohoto odlehleho města vůbec vydáme. Měli jsme před sebou více než 350 km víceméně liduprázdnou krajinou a poslední šanci odbočit zpět směrem na Perth. Jejich odpověď nás dostala. „Pokud přijedete ve čtvrtek, a já věřím, že to zvládnete, můžete být v pátek u nás doma s námi a od soboty pobývat v domě, jak dlouho budete chtít sami. Odlétáme na 10 dní do Melbourne. Máme doma pět slepiček a zeleninovou zahradu. Vaší pomoc se sbíráním vajíček, krmením slepiček a zaléváním zahrady bychom uvítali.“ Nakonec jsme v Esperance a jeho okolí strávili devět dní a byla to asi ta nejlepší dovolená s odpočinkem na cestě. Malé příjemné město, nádherné bílé písčité pláže u okolí, domek vybavený hračkami. Děti sbírání vajíček a večerní zalévání zahrady milovaly. Dalším výrazným zážitkem tu byla noční zpáteční 70 kilometrů jízda téměř po rovině z NP Cape Le Grand zpět do Esperance za svitu super úplňku se spícími dětmi ve vozíku. Světla z měsíce bylo tolik, že jsme na prázdné silnici nepotřebovali ani ta svá.

Dům bez majitelů, jen s klukem, který se jim staral o zvířectvo, jsme sdíleli i při

našem návratu do Perthu. Rodinka nám odjela na dovolenou do Tasmánie. Vědro, které v tu dobu v Perthu panovalo, se tady dalo krásně zvládnout. Skleněným plotem chráněný bazén byl úžasným místem na zchlazení se v tom šílenství. Obě děti se tu pěkně rozplavaly. Od té doby nás ve vodě nepotřebují.

Standardem u všech hostitelů byla připravená večeře či BBQ. Pokud bychom o to stáli, čekala na nás snídaně a jídlo v ledničce. To už jsme ale s díky odmítali.

Smyslem WS je nabídnout cyklistům místo na nocleh a sprchu. Nocovali jsme třeba v buši u krásného, zatím rozestavěného domu a majitel spal v jedné budovci místnosti ve stanu. Kompostová toaleta byla taktéž běžným australským jevem a nechyběla ani tady. Do venkovní sprchy se mi zprvu v noční zimě nechtělo. Tři stěny z vlnitého plechu, čtvrtá vyřešena prostředradem, podlaha z palet a před tím plynová bomba na ohřev vody. Nakonec koukat za tmy v horké sprše v naprostém tichu kdesi v liduprázdné buši na miliony hvězd byl jeden z našich nejsilnějších zážitků.

Trasa a přesuny po kontinentu

V Austrálii nás čekalo 88 dní. Plán cesty byl vcelku jasný a před odletem částečně připravený. Ono moc variant v některých oblastech tohoto kontinentu není.

Přijíždět s dětmi na kolech známou Nullarborskou poušť jsme nechtěli. Něco si dokazovat nebo někoho ohromovat nám za to nestálo. Proto tato varianta byla hned v počátcích plánování zavržena. Raději jsme si chtěli užít zajímavější místa a odskočit si na Tasmánii. Vlák z Perthu do Adelaide jsme si museli odpustit. Takový luxus jsme si nemohli dovolit, a nastal by problém se zavazadly.

U protinožců jsme byli v turistické sezóně, kdy se ceny přeletů a trajektů v čase letních prázdnin a zejména kolem Vánoc a Nového roku neskutečně zvyšovaly. Trajekt na Tasmánii jsme proto vzdali a v předstihu ještě z domova koupili mnohem levnější a rychlejší přelety.

Západní Austrálie nás nadchla

Šest týdnů strávených v západní Austrálii je pro nás pro všechny nezapomenutelným zážitkem. Oslovilo nás její hlavní město Perth s nádherným parkem kolem řeky Swan, s příjemným a klidným centrem a hlavně atmosférou. Nikdo tu nikdy nikam nespěchal, nikdo nic nehrotil a z každého, s kým jsme mluvili, jsme měli dojem, že si prostě užívá života nebo se alespoň zbytečně nestresuje. „Vítejte někde uprostřed ničeho. Lepší období jste si nemohli vybrat, teď vše všude krásně kvete a brzy bude teplo,“ vítal nás majitel domu Peter při příjezdu. Pravdu měl. Perth na mapě vypadá trochu osaměle a vsudypřítomně kvetoucí

praktické informace

oficiální název Australské společenství (Commonwealth of Australia), ostrovní stát rozkládající se na stejnojmenném kontinentu a skládající se ze šesti států: Západní Austrálie, Jižní Austrálie, Viktorie, Nový Jižní Wales, Queensland a Tasmánie (ostrov).

hlavní město Canberra (400 000 obyvatel)

složení obyvatelstva 70 % potomci britských a irských přistěhovalců, 15 % přistěhovalci z ostatních evropských národů, 12 % přistěhovalci asijského původu, 2,5 % původní obyvatelé – Australci (Aboridžinci)

vízová povinnost Víza jsou povinná. Klasické turistické vízum do Austrálie (eVisitor) je zdarma, má platnost 1 rok, přičemž délka jednotlivých (opakovaných) pobytů nesmí přesáhnout 3 měsíce. Víza se jednoduše zajistí registrací přes internet. Pokud není nutné doplňovat některé informace, bývají zaslána na e-mailovou adresu max. do týdne.

časový posun Austrálie má oficiálně tři časová pásma.

doprava jezdí se vlevo

měna Australský dolar AUD, 1 AUD = 19 Kč (Platebními a kreditními kartami je možné platit skoro všude, z bankomatu jsme vybírali pouze jednou.)

podnebí Když se řekne Austrálie, většina z nás si představí „teplo“, ale ono to tak jednoznačně není. Austrálie se nachází na jižní polokouli, roční období jsou opačné k těm našim. Vzhledem k velikosti země se zde nachází několik podnebních pásem. Čtyřroční období existuje jen mimo tropické oblasti, tzn. na jižní polovině kontinentu. Pozor na velké výkyvy nočních a denních teplot.

ubytování

veřejná tábořiště: Veřejných, bezplatných tábořit je v Austrálii mnoho. Při cestování auty není problém se během dne z jednoho do druhého přesunout. Na kole to bývá problém. K životnímu stylu australských důchodců patří cestování v karavanu, říká se jim „grey nomads“. Tímto způsobem poznávají svou rozlehlou zemi a využívají volný čas. K základnímu vybavení bezplatných tábořišť patří: toaleta, pitná voda, místa na stan, auto či karavan. Tábořiště jsou často vybavena i sprchami s teplou vodou (většinou za poplatek), elektrickými zásuvkami i ohništi.

kempy v národních parcích: Ceny za noc a osobu jsou rozděleny do několika kategorií. Záleží na vybavenosti kempu. Počet míst na kempování je vždy pevně daný. Nejnižší poplatek, tedy za kemp vybavený toaletou (často jen suchou), bez zdroje pitné vody (častý případ), připravenými místy na stan či nocování činí 7,5 AUD osoba/noc (typ Budget), lépe vybavené 10 AUD osoba/noc, luxusnější jsou 20 AUD osoba/noc. Děti do 5 let jsou zdarma.

ostatní kempy: Soukromé kempy jsou různých kvalit a cenových relací. Ty nejlevnější začínají na 10 AUD za noc, ale takových moc není.

Nejrozsáhlejší možností dalšího ubytování jsou motely. Na ty narazíte takřka všude v obydlených oblastech. Nejlevnější nabídku jsme viděli 60 AUD za pokoj. Běžnější ceny byly od 90 AUD. Australané holdují cyklistice nebo někteří necyklisté chtějí nezištně pomoci cyklistům při průjezdu tímto kontinentem. Základna členů klubu Warm Showers (WS) je tu slušná. Samozřejmě, čím menší město či vesnice, tím menší šance na tento typ pomoci s ubytováním.

pitná voda, pitka Zdroje pitné vody jsou v některých odlehlých oblastech Austrálie problém. Pitka se ale dala najít skoro v každé vesnici (pokud nějaká po cestě byla). Pokud jsme pitko nenašli, ptali jsme se místních, kde najdeme kohoutek s pitnou vodou. Ochotně vždy poradili, kde vodu najít, nebo zda voda z konkrétního kohoutku je pitná. V tzv. roadhousech, malých restauracích a prodejních káčkách omezeného sortimentu na hlavních tazích, bylo možno vodu pouze koupit. (Po pár prvních odmítnutích jsme se na vodu zdarma již více neptali.)

Užitečné „free“ mobilní aplikace

kempy: CamperMate

počasí: Weather Zone (předpověď na nejbližší dny a meteoradar), WindyTv (směr větru a úhrn dešťových srážek)

aktuální pozice/navigace: Maps.me, Google Maps

aplikace Warmshowers.org

aplikace místního mobilního operátora: My používali Telstru, která měla často jako jediná pokrytí v odlehlých oblastech. Aplikace je dobrá tak pro základní přehled o spotřebovaných datech, volání a SMS, jinak moc povedená a funkční není.

Při cestování s dětmi

dětská hřiště: Jsou, dá se říct, ve všech městečkách a vesnicích, kterými projedete. Někdy je jich i více poblíž sebe s různou obtížností a věkem určené od nejmenších dětí do cca 13 let. Veřejný majetek nikdo v Austrálii neníčí. Bývala nová nebo dobře zachovalá, okolí čisté, bezpečné.

nakupování v supermarketech: Děti si velice oblíbily nákupní vozíky s místy pro dvě děti (kombinace 2 miminka, 1 větší dítě a jedno miminko, nebo sedátka pro dvě děti). Řetězec Woolworth nabízí pro děti během nakupování 1 ks ovoce či zeleniny zdarma (jablko, banán, hruška, nektarinka, mrkev atd.).

opalování Pozor na slabou ozónovou vrstvu. Používejte pro děti i pro sebe UV faktor 50. Australané všech věkových hranic se běžně při koupání chrání i tričky s dlouhými rukávy a UV filtrem.

praktické jsou i repelenty Na ohromné množství much (hlavně na západě Austrálie) zabírají pouze moskytiéry. Na Tasmánii otravují mouchy až v druhé polovině ledna. Hláška: „Mouchy přiletí z Melbourne s větrem později, zatím tu je klid,“ mě obavila, ale je to tak. S klíšaty a otravnými komáry pomohou repelenty.

webové odkazy www.warmshowers.org, www.australia.com,

kvítí, keře a stromy a hlavně bíle rozkvetlé kaly nás dlouhou dobu doprovázely. Jedním slovem nádhera.

Stromové trávy, eukalyptové lesy, vysoké „požární stromy“, na které je možno po tyčích vylézt až do koruny, shořelé lesy a kusy přírody, ať už cíleně vypálené, nebo pro-

stě proto, že to tu tak chodí, byly zajímavé. Cedule upozorňující na nebezpečí požárů a zákazů rozdělávání ohně nás každodenně doprovázely. Pobřežní města, bílé pláže, dlouhá dřevěná mola do moře, rozlehlé vinice, které nemusí být nutně jen na jižních svazích, otravné mouchy, kvůli kterým jsme

Pobřežní cyklostezka v Esperance. Pod rozpáleným sluncem, ve 38 °C, se jedeme zchladit na známou a krásnou pláž Twillight.

Roviny, obilí, všude daleko a spousta otravných much. Západní Austrálie.

Pitná voda je k dispozici skoro v každém městě či vesnici

Nádherná příroda a sjezd od Velkého jezera z 1210 m n. m. Tasmánie.

museli jezdit často v moskytiérách, v noci komáři, všudypřítomní papoušci všech barev a velikostí, possumi a tak dále. Vše tady vyjmenovat nejde. Samozřejmě panovaly obavy z hadů a pavouků a všemožné havěti,

ale postupem času jsme pochopili, že nás spíš kopne kůň, než kousne had. Mimochoodem, živého jsme viděli jen jednoho.

Už třetí den na cestě jsme se seznámili s prvními klokany a do konce cesty jich viděli nespočet kusů a druhů. Občas bylo bohužel těch mrtvých na silnici více než těch živých kolem nás, ale to už Bára věděla, odkud ten závan vane. „Mami, tady zase bude někde mrtvej klokkan,“ komentovala situaci z cyklosedačky.

První setkání s divokým pštrosem stálo také za to. Jeli jsme národním parkem, kde jsme 50 km neviděli ani auto, ani člověka a najednou za mnou a za Péťou, který v tu chvíli seděl na sedačce, slyším dupání a podivné zvuky. Když jsem se otočila, běžel asi pět metrů od nás ohromný pštros. Po otočení pštros zahnul a běžel se schovat. Já zabrzdila a ten nečekáný šok chvíli na krajnici rozdýchávala. „Co by se dělo, kdybych se neotočila?“

Jihovýchod západní Austrálie a cesta zpět do Perthu byly hlavně o dálkách mezi městy, nekonečných rovinách, probíhajících žních, šíleném vedru a o dlouhých silničních vlacích (road train), které nás neustále míjely. Závěrem na západě byla rychlá návštěva známých a krásných The Pinnacles. Po nově otevřené pobřežní silnici (r. 2011) z Perthu na sever jsme se nejprve projeli autobusem, abychom pak po ní jeli 250 km v silném protivětru zpět. I když jsme směr větru předem znali, opačné autobusové spojení v ty dny nebylo.

Jižní Austrálie, Viktorie a Tasmánie

Adelaide nás přivítala jako přívětivé město obklopené pohořím Adelaide Hills, které jsme museli přejet. Ve Viktorii jsme se těšili hlavně na známou pobřežní silnici Great Ocean Road a známé vyhlídky na skalní útvary v moři. U Dvanácti apostoľů nás trochu zamrazilo. Ohromné přeplněné parkoviště aut a procesí lidí jdoucích na vyhlídky. Trochu jsme si zde díky množství čínských turistů připadali jako v Číně, a ne v Austrálii.

Poslední úsek do Melbourne jsme si prodloužili k radosti dětí přes úžinu trajektem a do města přijeli od jihovýchodu. Melbourne už nám nepřišlo tak klidné a pohodové. Byl tu cítit stres a my rádi rychle odletěli do klidné Tasmánie. Ta byla klidná jen zdánlivě. První krásné slunečné dny vystřídal po Vánocích šílený mumraj. Krajina se hodně profilově zvlhla, silnice se značně zúžily a spousta dní nás trápil silný déšť.

Australští řidiči

„Dávejte si pozor na hlavních silnicích a slib mi, že budete jezdit po vedlejších klidných cestách! Nejvíce pojistných událostí máme právě z Austrálie!“ psala mi před odletem známá z Mnichova pracující u ADACu.

Na Tasmánii, v období Vánoc, jsme jí museli dát za pravdu. Cestou po východním pobřeží jsme se na úzkých klikatých silnicích opravdu báli o život. „Zaparkoval jsem

tady minimálně na týden, řidiči se o Vánocích chovají jako idioti,“ povídal mi starší Australan s karavánem v jednom tábořišti, a nebyl s tímto názorem sám.

Co tady se na silnicích dělo... Za hustého provozu auta i s karavany nebo vozíky s loděmi vjížděla do zatáček naprosto neohroženě. Že by v protisměru mohl někdo jet nebo nevej bože tam mohl být schovaný další cyklista, i přesto, že na nebezpečí za zatáčkou upozorňovaly každou chvíli cedule, o tom nikdo nepřemýšlel. Několikrát se nám auto prohnalo jen pár centimetrů od vozíku! Oba jsme tyto nebezpečné situace značnou chvíli rozdýchávali. „Kde se to v těch super lidech najednou vzalo?“ nevěřili jsme.

Cestu zpět do Launcestonu jsme si naplánovali vnitrozemím. Provoz se zmírnil a my dva dny stále stoupali někam na náhorní plošinu. Výškoměr se ustálil na 1210 m n. m. Při sjezdu dolů se nám na oplátku otevřely krásné pohledy na část známých Cradle Mountains s nádhernou okolní přírodou.

Australské parky

V Západní Austrálii cyklisté a pěší neplatili vstup do parků. V ostatních námi projížděných australských státech to bylo jinak a my se často rozmýšleli, zda za danou atrakci opravdu chceme vysoké vstupné platit. Posledním chybějícím fotografickým úlovkem byl živý tasmánský čert. Na plachého ptakopyska jsme ani nepomýšleli. Známý tasmánský ostrov Maria Island jsme kvůli vysoké ceně trajektu, vstupného a dalších poplatků za deštivého počasí vzdali. Tasmánského čerta, vombaty a další zvířata jsme si poté všichni užili při celodenní návštěvě v záchrané stanici, kde si děti dokonce mohly nakrmit i pohladit spousty klokanů.

Cyklostezky a dálková cyklisté

Asfaltové cyklostezky jsou standardem ve všech větších městech, někdy pokračují i za nimi, například z Perthu do Mandurahu. Ani mosty cyklostezky nezastaví a pokračují přilepené pod vozovkou na kraji mostu. Skvělé řešení. Bohužel na delších vzdálenostech, mimo města, na nich nenačnete odpočívadla či lavičky.

V Západní Austrálii jsme několikrát křičovali známou 1000 km dlouhou přírodní stezku Munda Biddi Trail. Nebezpečné povrchy však pro naše soupravy nebyly.

Dálkové cyklisty z prvních dvou měsíců putování bychom spočítali na prstech. V Tasmánii se situace změnila a my denně potkávali až k deseti cykloturistům.

Kvalita silnic je obdobná jako na Novém Zélandu. Povrch tvořil štěr, který se časem obrousí a úplně zamačká do slabé vrstvy asfaltu. Vedlejších nebezpečných cest je spousta.

Australané

V Austrálii jsme se nikdy necítili sami. Stačilo kdekoliv zastavit, a kdokoliv kolem nás prošel, nezapomněl pozdravit. Většinou se rozvinula delší konverzace, která probíhala od prvních vteřin s úsměvem a v přátelském duchu. Bylo zajímavé poslouchat, z které části světa se do Austrálie přistěhovali oni či jejich předci, a vyslechnout si jejich příběhy.

Australané cestující v autech se o nás v podvečer strachovali: „Kde budete dnes spát, když další městečko, kemp či tábořiště je vzdáleno více než 100 km?“ „My nějaké místo na stan jistě najdeme,“ uklidňovali jsme je. Opět se nám tu potvrdilo, že nejlépe se jede od podvečera do setmění. Bohužel první dny se stmívalo již po šesté, a tak jsme často končili jízdu skoro za tmy. Takový problém to nebyl. Měli jsme s sebou dva malé úžasně pomocníky. Stavění stanu a připravování noclehu je moc bavilo. A energii, kterou měli oba každý večer na rozdávání, přitom nenásilně vybíjeli. Nám samozřejmě v tuto dobu už dávno chyběla.

Cyklocestování s dětmi

Tak, jak někdo zavrhuje na cyklo dovolené trávit čas s dětmi na dětských hřištích, my je brali všemi deseti. Za prvé to nebyla každodenní záležitost a za druhé jsme tu lepší odpočinek se zastávkou na oběd či večerí neobjevili. Děti se hned rozeběhly na atrakce. Prostor býval dobře ohraničen plotem, nehrozilo tedy, že by vběhly pod auto. Já mezitím připravovala teplé jídlo na veřejných BBQ, voda, toaleta, někdy

i sprcha byly v blízkosti standardem. Jirka mezitím řešil komunikaci s rodinou a se světem. Určitě to byl pro nás pro všechny lepší odpočinek než se strachy krčit někde u krajnice rušné silnice a jíst toustové chleby.

Půlroční odstup od první cesty ukázal, jak jsou děti v každém období jiné. Na Zélandu nám dělala větší starosti Bára, tady to bylo naopak. Z Barunky se stala parťáčka a s malým neposedným bráchou nám pomáhala.

Mít celodenní dítko za zády mělo své klady i zápory. S Bárou jsem si musela neustále povídat. Přitom jsem se dozvěděla tolik informací o školce, kamarádkách, zábavě, stesku i radostech, které bych jinak nezískala. Jinde by na to nebyl čas ani příhodná chvíle. Takto jsme se mohly obě užít a „žensky“ si popovídat. Poznávaly jsme spolu okolí a rozšiřovaly si vzájemně obzory. Nechybělo společné zpívání, které ji nejvíce bavilo ve stoupání. Kombinace spalujícího vedra, kopce a zpívání byla smrtící, já občas málem vypustila duši. Abych nezapomněla, také mi pomohla odhánět houfy much, které se chtěly převážet na mých zádech.

Obě naše děti cestování na kole bavilo. Ráno stály připravené u kol, ve vozíku a v sedačce se po vzájemné domluvě střídaly. Bára vozík využívala jako kancelář. Na kolenou probíhalo malování či čtení knížek. V sedačce mě zase Péta bouchal na záda a komentoval svou řeč i ukazoval rukama, co vidí. Mluvit ještě neuměl a neumí. Odpovědět na pozdrav projíždějících aut ale pro něj nebyl problém. Nezapomenu na jeho mrazivé dlaně, když mi je strkal pod všechno oblečení na holou kůži, aby se zahřál. Ve vozíku se nám třetí týden na cestě rozezpíval a my měli pravidelnou hudební show, která začínala po 16. hodině. „Dnes je vše v pořádku, zpívá Kája Gott!“ usmívali jsme s Jirkou a s Barunkou. Byly to nádherné okamžiky.

S dětmi jsme nesměli zapomínat na pravidelné mazání opalovacími krémy s vysokým UV faktorem. Ozonové vrstvy je tu málo, UV faktor 50 nutný a sluneční brýle proti ostrému slunci potřebné.

WWW.VIVASTORE.CZ

JOKER
MOC 799 Kč

VIVA Lanškroun s.r.o. | www.etape.cz | info@viva-sport.cz

etape

STATISTIKA

Počet dní v Austrálii: 88
 Počet dní v sedle: 74
 Ujeté kilometry: 4449 km
 Nejdelší trasa: 142 km
 Nejvyšší nadmořská výška: 1210 m n. m.
 Nastoupáno: 29 546 m
 Navštívené australské státy: Západní Austrálie, Jižní Austrálie, Viktorie, Tasmánie a Nový Jižní Wales (Sydney)
 Jiná doprava: 3x letecký přesun, 2x autobus (280 km a 250 km), 1x trajekt

Na cyklostezkách mimo města chyběla odpočívadla. A tak, když Pěta potřeboval přebalit, řešilo se vždy vše přímo na stezce.

Naši cyklocestu Austrálii jsme ukončili v Sydney u Opery

Česká pomoc v Sydney

Naši australskou pouť jsme symbolicky ukončili v Sydney, v podvečer před Operou. Přes Harbour Bridge jsme se přesunuli na severní okraj města k rodině českých imigrantů a tu noc definitivně v Austrálii odložili kola.

S Pavlem a Irenou jsme se potkali na jednom parkovišti v Západní Austrálii a jejich nabídku na poslední dny v Sydney rádi přijali. Do centra města jsme se samozřejmě ještě vrátili. Bez kol, vlakem, a za rodinou mé kamarádky, která nám dopřála příjemný poznávací výlet po Sydney s návštěvou nočního centra. Tu noc neklesla teplota pod 33 °C.

Po více než 11 týdnech života na cestách s dětmi jsme byli značně unavení a azyl kdesi v buši, kde měli Irena s Pavlem pro návštěvy připraven samostatný malý byt

a nad domem bazén, byl skvělý. Díky nim odpadly i starosti, jak se se všemi krámy a dětmi dostaneme na letiště.

Tři měsíce v Austrálii jsme si všichni užívali. Samozřejmě, naše cesta s dětmi nebyla jen o samých pozitivních a při vzpomínce na nebezpečné tasmánské silnice se nám oběma ještě teď ježí vlasy. Jak se ti úžasní místní lidé za volantem auta změní v magory, nám hlava dodnes nebere. Když opomeňu toto, cítili jsme se zde v bezpečí ve dne i v noci, ať už ve městech, či v odlehlých oblastech. Spousta věcí nás tu nadchla, ale některé zákazy či nařízení překvapily.

Jirka byl ze své první návštěvy Austrálie nadšený a od prvních dnů čekal, co na ni

řeknu já. Musela jsem mu dát za pravdu. Cestování po Austrálii bylo pro náš rodinný tým mnohem pohodovější a svobodnější než na oploceném a turisticky exponovaném Novém Zélandu.

I přesto, že si s námi počasí občas zahrávalo, vedro a spalující slunce na dlouhých pláních byly smrtící, dalo se vše nakonec zvládnout. Myšlenky na dřívější návrat nás tady nenapadaly. Celkovou atmosférou si mě Austrálie získala. Tentokrát jsem domů nepospíchala a bývala bych ještě pár dní jak v Sydney, tak kdekoli v Austrálii, ráda zůstala. Jenže – nedalo se nic dělat, přišel den odletu.

Etihad nejsou Emirates aneb hororové odbavení v Sydney

V Austrálii snad oficiálně neexistuje přednostní odbavení s dětmi. S naší objemnou bagáží nebylo možné postupovat v „hadu“, a tak čtyřletá Bára (!?) stála kdesi u stěny odletové haly a hlídala krabice s koly, aby nebyly bezprizorní. Jirka zatím popojížděl v ne-konečné frontě se dvěma plnými vozíky a já s Pětou v náručí jsem naivně zkoušela, zda by to přece jenom nešlo s dětmi nějak dřív, když se nás na všech předchozích australských přeletech vždy nakonec někdo ujal. „Nešlo.“ Nemohla jsem pořád věřit tomu, že se na nejmenší děti nebere ohled ani při odbavování pěti set pasažérů do A380. A to na tomto letu odbavovali pouhá tři nemluvňata.

Při čekání ve frontě jsem si u zákaznického servisu všimla, že se tu řeší mnoho reklamací z předchozích letů a ochota z personálu Etihad bohužel nesršela. Za vše mluvily slzy zoufalých chlapů, kteří neodletěli, kam měli, a nikdo jim do druhého dne nechtěl nabídnout ani hotel.

Když na nás konečně půl hodiny před odletem po úmorném čekání došla řada, probíhalo vše v poklidu, dokud jsme nepodali k odbavení poslední zavazadlo – náš cyklovozík, který jsme na všech sedmi předchozích letech standardně odbavovali jako kočárek. „Kočárek může mít jen 15kg! Zaplaťte

nadváhu, jinak s vámi nepoletí a hodíme ho do odpadu!“ Snažili jsme se mít ještě několik doplňujících otázek a upřesnění, ale místo rozumných odpovědí přicházelo jen arogantní „zaplať!“ Odlet letadla se kvapem blížil. Nervozita stoupala a „problém“ s vozíkem nečekaně vygradoval! „Strhněte nálepky ze zavazadel, nikdo z nich nikam nepoletí!“ Bylo po půl desáté večer, byli jsme totálně vyštavení z dvouhodinového nesmyslného čekání ve frontě se zcela vyřízenými a ospalými dětmi a místo jakékoliv pomoci či empatie na nás personál koukal jako na zločince a jal se nás vyškrtávat ze seznamu pasažérů. Zuby nehty jsem držela nalepené lístky na krabicích, které zaměstnanci začali strhávat a Jirka prosil u pultíku, ať si tedy těch nesmyslných 248 AUD strhnou z naší kreditky. Bára pochopila, že nás nechtějí pustit do letadla a obě děti se hystericky rozbrečely. Nechtěli jsme vůbec věřit tomu, co se v tu chvíli děje, natož že jsme v hlavní roli. Takový přístup letecké společnosti k cestujícím s dětmi jsme za život ještě neviděli. Do startu ale zbývalo pouhých 10 minut. „Máme nařizeno vás zkontrolovat.“ A tak se u bezpečnostní kontroly probírala má taška, testovala se přítomnost drog a do toho řvaly reproduktory: „Last call! Mr. Vacek, Mrs. Vacková...“ Nevěděli jsme, jak daleko budeme muset běžet ověření věcmi a vyřízenými vystresovanými dětmi. Potkávali jsme jen lidi s vysílačkami a až

ten poslední, asi 50 metrů od gatu nás uklidnil. „Můžete zpomalit, letadlo vám neuletí.“ „Proč nastupujete s dětmi jako poslední? Vždyť rodiny s dětmi mají prioritu?“ divily se letušky v letadle a všichni připásaní cestující na nás koukali. Palubní personál uklidňoval situaci a celý let se nám věnoval. Z šoku jsme se neprobrali ani při přístupu po 30 hodinách v Praze. První negativní odpověď na reklamaci nás nezarazila a pokračovali jsme dále. Po třech měsících jsme obdrželi omluvu za chování personálu v Sydney a společnost si vyžádala bankovní data pro vrácení poplatku za vozík. Zbývá tedy dořešit ještě poplatky za kola.

Před nákupem letenek jsme se bohužel nepodívali na reakce cestujících, kteří s touto společností kdy letěli. To bychom si bývali ihned hledali jiného dopravce. Po zkušenostech ze Sydney a s centrálou společnosti byl náš první letecký výlet s Etihad i výletem posledním. S nimi už nikdy nikam nepoletíme, natož abychom se odvážili tuto společnost doporučit.

Negativní zážitek z posledních minut v Austrálii byl tak silný, že to vše krásné, co jsme za tři měsíce u protinožců s dětmi zažili, bohužel v nás dvou dodnes přebíhá. Děti snad tu hrůzu zapomněly. Bára se mě totiž pořád ptá, kdy a kam zase s koly poletíme. Nám dvěma zatím naskakuje husí kůže.

MTX TrunkBag EXP

Rozkládací brašna na zadní nosič
 Objem: 16,6 L
 Rozměry: 36 x 25 x 21,5
 Váha: 1070g

MTX TrunkBag EX

Rozkládací brašna na zadní nosič
 Objem: 8 L
 Rozměry: 35 x 21 x 19
 Váha: 760g

TrunkBag EX

Brašna na zadní nosič
 Uchytní pásky na suchý zip
 Objem: 8 L
 Rozměry: 35 x 21 x 19
 Váha: 520g

MTX BeamRack

Pro sedlovku: 25,4 - 31,8 mm
 Materiál: Aluminium Beam
 Nosnost: 9 kg
 Rozměry: 54 x 12,7 x 8,1 cm
 Váha: 680 g

Explorer Tubular

Nosič na brašny
 Verze pro rozměry kol 26" - 29"
 Provedení pro diskové i V-brzdy
 Materiál: Aluminium 6061 T6
 Nosnost: 25 kg
 Rozměry: 34 x 14,2 x 41,5 cm
 Váha: 800 g

to nejlepší pro vaše kolo

Weatherproof RideCase

Voděodolný obal na telefony
 Verze pro iPhone 5, 5s, SE, 6, 6+, 7, 7+
 Materiál: Grade Plastic
 Uchytní: QuickClick F55, na řídítka nebo představec

RideCase

Verze obalů pro telefony
 iPhone 5, 5s, SE, 6, 6+, 7, 7+
 Materiál: Grade Plastic
 Uchytní: QuickClick F55, na řídítka nebo představec

